

vt qui deū hereditate possidēt, absq; ullo impedimēto
seculi deo seruire studeant, ut congrue illud psalmiste
dicere possint, Dominus pars hereditatis meę. Iste autē
ordo preponit in ecclesia, quia iure in sanctis deseruit,
& sacramenta populis dispensat, Sicut enim in ueteri
testamēto, tribus Leui pre ceteris tribubus peculiarit
a dño electa est, ad seruendum illi per diuersa officia
in tabernaculo, quod est ecclesia presens, ut seruiāt ei
die ac nocte i tēplo factō eius, ut sint populo in his que
ad deum pertinent, ut offerant deo dona & sacrificia,
pro sua et populi ignorantia, ut iudicent inter iustum
et iniustum, & discernāt inter sanctū et profanū, inter
pollutum et mundum, doceantq; populum dei omnia
legittima eius et precepta, que mandauerat ad eos.

DE TONSVRA CLERICORVM.

Ca. III.

Tonsura ecclesiastici usus a Nazareis (ni fallar)
exorta est, qui prius crine seruato, denuo post
uite magne cōtinentiā deuotiōe cōpleta caput
radebant, & capillos in ignē sacrificij ponere iubebāt,
scilicet ut pfectionem deuotionis sue dño cōsecrarent,
Horum ergo exēplis, usus ab apostolis itroductus est,
vt hī qui in diuinis cultibus mancipati dño consecrāt,
quasi Nazarei idest sancti dei crine preciso innouant,
Hoc quippe Ezechieli prophete iubetur, dicente dño,
Tu fili hominis sume tibi gladium acutū, et duces per
caput tuū et barbā, uidelicet quia & ipse ex sacerdotali
genere deo in ministerio sanctificationis deseruiebat,
Hoc et Nazareos illos Priscillā & aquilā i actibus apo
stolorum primos fecisse legimus, Paulū quoq; apłm,
et quosdā discipulorū christi, qui in huiusmodi cultu
imitandī extiterunt, Est autē in clericis tonsura signū

Tonsura Leui

quoddā, quod in corpore figuratur, sed in animo agitur, scilicet ut hoc signo, uicia in religione refecentur, & criminibus carnis nostrę, quasi crinibus exuamur, atq; inde innouatis sensibus ut comis rudibus enitescamus, expoliantes nos iuxta apostolum ueterem hominem cum actibus eius, et induentes nouum qui renouatur in agnitōem dei. Quam renouationem in mente oportet fieri, sed in capite demonstrare, ubi ip̄a mens noscitur habitare. Quod uero de tonso superius capite inferius circuli corona relinquitur, sacerdotiū regnumq; ecclesię in eis existimo figurari, Thiara enī apud ueteres constituebatur in capite sacerdotum. Hęc ex bisso confecta rotūda erat quasi sphaera mediā, et hoc significatur in parte capitis tonsa. Corona autē aurea latitudo est circuli, quę regum capita cingit. Vtrūq; itaq; signum exprimit in capite clericorū, ut impleatur etiam corporis quadam similitudine, quod scriptum est Petro apostolo dicente. Vos estis genus electum, regale sacerdotium. Queritur autem cur modo (sicut apud antiquos Nazareos) non ante coma nutritur, & sic tondetur? Sed qui hęc exquirunt aduertant quid sit inter illud propheticum uelamentum, & hanc euangelij reuelationem, de qua dicit apostolus. Cum transieris ad Christum aufertur uelamentum. Quid autē significabat uelamē interpositū inter faciem Moysi & aspectum filiorum Israhel, hoc significabat illis temporibus etiam coma sanctorum. Nam & apostolus comam pro uelamento esse dicit. Proinde iam non oportet ut uelantur crinibus capita eorum qui domino consecrantur, sed tantum ut reuelentur, quia quod erat occultum in sacramento prophetię, iam in (euangelio declaratum est;

Thiara

Coma nazareos / et reuelatio moysi / et facies

bij

RICORVM. Ca. III.

ut uis a Nazareis / in facie / us crine seruato, denotat / ma deuotione completa caper / ita faciem ponere iubeat / uonis sue dno consecrari / ab apostolis introductu et / s mancipati dno consecra / lei crine precalo immoant / here iubetur, dicente dno / adium acutum, et dices per / quia & ipse exacerbat / tificationis desideria / illa & aquilla actibus po / mus. Pauli quoq; spm / qui in huiusmodi cultu / in clericis tatura signi

*Alie omfē
tonfue*

Sunt quoq; quidam doctorum qui afferūt diuerfas ob
causas Petrum apostolum hūc ritum primū sumpsisse
primitus. ut formā & similitudinē christi in capite ge-
staret. dum pro redemptione nostra crucis patibulum
subiturus. a nefanda Iudeorum gēte acutis spinarum
aculeis crudeliter coronaretur. Deinde ut sacerdotes
veteris & noui testamenti in tonsura et habitu discer-
nerent. Postremo ut idem apostolus suiq; successores
et sequipedes ridiculosum gannaturē ludibriū in pplo
romano portarent. quia & horum barones & hostes
exercitus superatos sub corona uendere solebāt. Sed
de his quid suscipiatur lectoris iudicio dereliquimus.
Veniamus ergo nūc ad sacratissimos ordines clericorū.
eorumq; originē. & gradus singularitē demōstremus.

DE GRADIBVS ECCLESIASTICIS. Ca. III.

*1
2. 3. 4. 5.
6. 7. 8.*

Vnt autem gradus ecclesiastici octo. quorū
nomina hęc sunt. Hostiarius. Psalmista siue
Lector. Exorcista. Acolitus. Subdiaconus.
Diaconus. Presbyter. atq; Episcopus. Iniciū
quidem sacerdotij in ueteri testamento Aaron fuit.
quāq; et Melchisedech prior obtulerit sacrificium. &
post hūc Abraham. Isaac. & Iacob. legi et Noe altare
edificasse. & super illud domino holocaustū obtulisse.
Sed isti spontanea uolūtate. nō sacerdotali auctoritate
ista fecerūt. Ceterū Aaron primus in lege sacerdotale
nomen accepit. primusq; pōtificali stola infulatus. ui-
ctimas obtulit iubēte domino ac loquente ad Moisen.
Accipe inquit Aarō. & filios eius. et applicabis ad ho-
stium tabernaculi testimonij. cumq; laueris patrem cū
filijs aqua. indues Aaron uestimētis suis idest linea &
tunica. et super humerali & rationali quod cōstringes
baltheo. & pones thiaram in capite eius. et laminam
sanctam super thiaram. & oleū unctionis fūdes super